

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝΔΟΥ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Ἄρμάνδος Λεμπέλ περπατοῦσε στὴν κεντρικὴ λεωφόρο Ὠσμάν, μουγκρίζοντας καὶ χειρονομώντας σάν τρελλός, ἀδιανοήτως ἀν' οἱ διαβάτες γυρνοῦσανε καὶ τὸν κύτταζαν κατάπληκτοι... Καταλάβαινε, βέβαια, καὶ μόνος του πὼς «εἶχε γίνεи θέαμα». Παρ' ὅλες, ὅμως, τὶς προσπάθειές του δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ νεῦρα του... Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τοῦ συνέβαινε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ, ὅτι τὸν εἶχε θρῆκαμιά μεγάλη συμφορά, ὅτι κάποια τραγωδία θὰ εἶχε ἀνα-

στατώσει τὴ ζωὴ του...

Ὡ! μὴ τρομάζετε, καλοὶ μου ἀναγνώσται! Τὰ πράγματα δὲν εἶνε τόσο σοβαρὰ, ὅσο φαντάζεστε... Ἀπλούστατα: ὁ Ἄρμάνδος, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ζωερὴ σκηνή, διέκοψε κάθε δεσμὸ «ἐπὶ τὴν ὡραία κυρία Μαθίλδη Ἀγκασίτ. Ἡ σχέση τους διαρκοῦσαν πέντε ὀλόκληρα χρόνια, πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ κ. Ἀγκασίτ, τοῦ γνωστοῦ ζωγράφου, τοῦ καλύτερου φίλου καὶ συναδέλφου τοῦ Ἄρμάνδου. Καὶ λέμε: «πρὸς μεγάλη του χαρὰ» ἐπειδὴ ὁ μέγας αὐτὸς ζωγράφος, ἀφωσιωμένος ὀλόκληρος στὴν τέχνη του, δὲν εἶχε καιρὸ ν' ἀσχοληθῆ μετὰ τὴν γυναῖκα του. Τὴν φροντίδα αὐτὴ τὴν ἀνάθεσε στὸν Ἄρμάνδο καὶ εἶχε ἡσυχάσει ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς...

Γιατί, ὅμως, ὁ Ἄρμάνδος ἀποφάσισε νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις του μετὰ τὴν Μαθίλδη; Διότι ἡ ὡραία κυρία Ἀγκασίτ εἶχε τὴν μανία νὰ φλερτάρῃ μετὰ ὅλο τὸν κόσμον, μετὰ γνωστούς καὶ ἀγνωστούς. Ἄλλ' ὁ Ἄρμάνδος ἦταν τρομερὰ ζηλιάρης. Ἐκανε ἐπανειλημμένες συστάσεις καὶ ὑποδείξεις στὴν φίλη του. Μὰ ἐκείνη δὲν ἐνοοῦσε νὰ συμμορφωθῆ. Καὶ ὁ Λεμπέλ, ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος στὰ ζητήματα τιμῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὶς διαβεβαιώσεις τῆς Μαθίλδης ὅτι αὐτὸν μονάχα ἀγαποῦσε «κατὰ βάθος», προκάλεσε τὸ πρωτὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μιὰ θυελλώδη σκηνὴ καὶ ἔφυγε, λέγοντας ὅτι δὲν θὰ ξαναπατοῦσε ποτὲ τὸ πόδι του στὸ σπιτί τῶν Ἀγκασίτ...

Νά, λοιπὸν, γιατί τὸν βλέπουμε νὰ περιφέρεται στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῶν Παρισίων σάν μαινόμενος ταῦρος. Τὸν ἐπιγιγε ἡ ἀγανάκτησις... Τώρα πού βρισκότανε μακριὰ ἀπὸ τὴν Μαθίλδη, μετανοοῦσε ἐπειδὴ δὲν τὴν εἶχε μπατοῦσει, ἐπειδὴ δὲν τὴν εἶχε βρῖσει ὅπως θὰ τῆς ἔπρεπε... Ἄ! δὲν τῆς τὰ εἶπε ἀπὸ τὴν καλή! Δὲν τὴν ταπεινώσε, δὲν τὴν ἐξευτέλισε ὅσο θὰ τῆς ἀξίζε...

Καὶ ὁ Ἄρμάνδος, νοιώθοντας ἀκόμη τὴν ὀργὴ νὰ κοχλάζῃ στὰ στήθη του, ἀποφάσισε νὰ γράψῃ στὴν Μαθίλδη ὅσα δὲν τῆς εἶπε προφορικῶς, γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ ὀριστικά. Μπήκε σ' ἕνα καφενεῖο, ἤπια τρία λικέρ, τέσσερα κονιάκ καὶ πέντε μύρες καὶ ὕστερα συνέταξε μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη προσβλητικὲς ἐκφράσεις, καὶ σαρκασμοὺς, καὶ βρισιές... Ἐκλείσε τὸ γράμμα αὐτὸ σ' ἕναν φάκελλο, ἔγραψε τὴν διεύθυνσι τῆς κυρίας Ἀγκασίτ καὶ τὸ ἔρριξε σ' ἕνα ταχυδρομικὸ κιβώτιο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγήκε ἀπὸ τὰ στήθη του...

Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ἄρμάνδος ἄρχισε νὰ μετανοῆ πού ἔστειλε τὸ γράμμα. Ξαναθυμότανε ὠρισμένως περικοπὲς καὶ κοκκίνιζε ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴ ντροπὴ του... Διάβολε, διάβολε! Ἐνας ἀντρας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κεραυνοβολῆ μιὰ γυναῖκα μετὰ φράσεις τόσο χυδαῖες... Αὐτὸ δὲν ἦταν διόλου εὐγενὲς καὶ ἱπποτικὸ ἐκ μέρους του!... Καὶ τὸ πῶς τρομερὸ γιὰ τὸν Λεμπέλ ἦταν πού καταλάβαινε ὅτι ἀγαποῦσε ἀκόμη τὴν Μαθίλδη, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὴν καρδιά του!... Θεέ μου! τί τρέλλα ἦταν, νὰ τῆς στείλῃ ἕνα γράμμα τόσο προσβλητικὸ!...

Ὁ Ἄρμάνδος πέρασε ὥρες ἀπερίγραπτης ἀγωνίας μετὰ τὴν σκέψι αὐτῆ. Καὶ δὲν ἡσυχάσε παρὰ μονάχα ὅταν ἔλαβε τὴν

ἀπόφασιν νὰ πάῃ νὰ βρῆ τὴν Μαθίλδη τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, στὶς 9 — ἡ διανομὴ τοῦ ταχυδρομείου γινόταν στὶς 10 — γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τὸ γράμμα του, πρὶν τὸ διαβάσῃ ἐκείνη... Ἦταν, μάλιστα, διατεθειμένος νὰ πάρῃ πίσω τὰ λόγια πού τῆς εἶπε χθές, νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Μαθίλδη, νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ ξεχάσῃ τὶς προσβλητικὲς του ἐκφράσεις — νὰ ἰκετεύσῃ σάν ζητιάνος τὴν ἀγάπην τῆς...

Ὅταν ὁ Ἄρμάνδος μπήκε στὸ δωμάτιο τῆς Μαθίλδης, τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 9.30' τὸ πρωτὶ, εἶδε τὴ νεαρὴ γυναῖκα καθισμένη στὸ κρεβάτι. Πλάι σὲ μιὰ ἐταξέρα βρισκόταν ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖον ἦταν ἔτοιμὸ ν' ἀνοίξῃ. Ἡ διανομὴ τοῦ ταχυδρομείου εἶχε γίνεи ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ νωρίτερα ἀπὸ τὴν κανονικὴ ὥρα!

— Δώσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ γράμμα αὐτό! φώναξε ὁ Λεμπέλ, κατακίτρινος ἀπὸ τὴν ταραχὴ του.

Ἡ ὡραία κυρία Ἀγκασίτ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ μαντέψῃ τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ τῆς συγκινήσεως τοῦ Ἄρμάνδου. Ὡστόσο, ἀπέφυγε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰ πού τὴν πλημμύρισε ὀλόκληρη...

— Θὰ μοῦ κάνῃς πάλι σκηνές; τοῦ εἶπε, μετὰ προσηγορῆς θυμό. Τὸ κατάλαβες, ἐπὶ τέλους, ὅτι ἔγινες ἀνυπόφορος; Γιατί θέλεις νὰ σοῦ δώσω πίσω τὸ γράμμα αὐτό;... Καὶ μετὰ ποῖο δικαίωμα ἐμφανίζεσαι μπροστὰ μου, ὕστερ' ἀπὸ κείνα πού συνέβησαν χθές;...

— Μαθίλδη... σὲ παρακαλῶ... κάνε μου τὴ χάριν... τραύλισε ὁ Ἄρμάνδος. Δὲν θέλω νὰ διαβάσῃς ἔστω καὶ μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ...

— Φαντάζομαι τί βρισιές θὰ μοῦ πατᾶς!... Μὲ βρίζεις ἀσχημα;...

— Ἐγὼ ἐξαντλήσει ὄλο τὸ γνωστὸ μου ὕβρεολόγιο... Σοῦ δίνω χαρακτηρισμοὺς κι' ἐπίθετα, πού μετὰ κάνουν τώρα νὰ κοκκινίζω ἀπὸ ντροπὴ... Ὡ! εἶνε τρομερὸ, εἶνε τρομερό!...

— Καὶ δὲν μοῦ λές, μετανοεῖς πού ἔγραψες τὸ γράμμα αὐτό; ῥώτησε ἡ Μαθίλδη, μετὰ θωπευτικὸ τόνον στὴ φωνή.

— Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου! φώναξε ὁ Λεμπέλ.

— Καὶ θὰ ἤθελες νὰ σὲ συγχωρήσω, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι! ὠμολόγησε ὁ Ἄρμάνδος, χαμηλώνοντας τὰ βλέμματά του.

Ἡ Μαθίλδη τοῦ ἄρπαξε ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ τὸ ἀκούμπησε στὸ στήθος τῆς.

— Κουτὸ παιδί! ψιθύρισε. Νόμιζες ὅτι δὲν θὰ σὲ συγχωροῦσα; Μὰ δὲν κατάλαβες ἀκόμα πόσο σ' ἀγαπῶ;

— Τί καλὴ πού εἶσαι! εἶπε ὁ Ἄρμάνδος, ἀναστενάζοντας. Ὡ! δὲν φαντάζεσαι κι' ἐσὺ πόσο σ' ἀγαπῶ τώρα, πόσο μετανοῶ γιὰ τὰ λόγια πού σοῦ εἶπα χθές...

— Καὶ τώρα ἂς διαβάσουμε μαζὺ τὸ γράμμα πού μοῦ ἔγραψες, γιὰ νὰ γελάσουμε...

— Ὁχι, ὄχι, σὲ παρακαλῶ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Λεμπέλ. Μὴ μετὰ κάνεις νὰ ντρέπομαι νὰ σὲ βλέπω!...

— Μὰ γιατί φοβάσαι ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ θυμώσω;... Εἶμαι πολὺ περιεργὴ νὰ δῶ μετὰ τί κοσμητικὰ ἐπίθετα μετὰ περιλούζεις!

Καὶ ἡ Μαθίλδη ἄρχισε νὰ διαβάσῃ προσεχτικὰ ὀλόκληρο τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ τὶς πιὸ προσβλητικὲς βρισιές ὡς τὶς καυστικώτερες εἰρωνεῖες πού τὴν ὑπεβίβαζαν στὴν ἐσχάτη κοινωνικὴ ὑποστάθμη, στὴν κατηγορίαν τῶν γυναικῶν τοῦ δρόμου, τῶν τυχοδιωκτριῶν. Διάβασε τὸν καταγιγισμό αὐτὸν τῶν ὕβρεων χαμογελώντας, μετὰ τὸ ἕνα χέρι περασμένο ἀπὸ τὸν λαιμὸ τοῦ φίλου τῆς. Κάπου - κάπου ἔλεγε:

— Τί νόστιμα πού τὰ γράφεις! Θαυμάζω τὴν φαντασίαν σου!

Ὅταν ὁ Λεμπέλ τὸ παραξύλωνε, ἡ Μαθίλδη ἀναστενάζε:

— Τί παιδί, Θεέ μου! τί παιδί! Κάθε τόσο, σταματοῦσε τὴν ἀνάγνωσιν, γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸν Ἄρμάνδο στὸ στόμα. Καὶ ὕστερα συνέχιζε τὸ διάβασμα, μετὰ πρόσωπο πού ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ, νοιώθοντας ἀπερίγραπτη εὐτυχία ἐπειδὴ συγχωροῦσε τὸν ἄνθρωπον πού τὴν ἔσυρε στὸν βόρβορον, ἀδιάφορον ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ αἰσθάνεται μῖσος, ἀη-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Ἐκεῖνος γονάτισε κάτω παρακαλώντας...

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΣΣΗΚΕ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΗ ΠΟΤΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

μπρός στις Ίσπανίδες και φώναξε από μακρυνά.

— Είμαι ευτυχής, κυρίες μου, επειδή ο Θεός μου επιτρέπει να κάνω το μεγάλο ταξίδι παίρνοντας μαζί μου την γλυκειά ανάμνησι τόσο ωραίων γυναικών!...

Το κοπλιμέντο αυτό έσωσε τον Λεζέν.

Η Ίσπανίδες, που ανήκαν όλες στην άριστοκρατική τάξι, συγκινήθηκαν από την φιλοφρόνησι του βαρώνου. Κατάλαβαν άμέσως ότι ήταν ευγενής και άρχισαν να φωνάζουν:

— Πρέπει να του δοθῆ χάρις!... Πρέπει να του δοθῆ χάρις!...

Η επέμβασις τῶν ωραίων κυριῶν παρέσυρε και τὸ πλῆθος. Οἱ συγκεντρωμένοι Ἴσπανοὶ, ἄντρες και γυναῖκες, λησμόνησαν τὴν ἐχθρότητά τους ἀπέναντι τῶν Γάλλων και άρχισαν να ζητοῦν και αὐτοὶ να δοθῆ χάρις στὸν κατάδικο!... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν να ματαιωθῆ ἡ ἐκτέλεσις και να μεταφερθῆ και πάλιν ὁ βαρώνος στὴ φυλακή. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ στρατιῶται, γιὰ να τὸν ἐκδικηθοῦν, τὸν ὑπέβαλαν σὲ τέτοια μαρτύρια, ὥστε ὁ Λεζέν ἐπεθύμησε πολλὰς φορὰς τὸν θάνατο...

Μιὰ μέρα, ὠδήγησαν τὸν Γάλλο σιδηροδέσμιο σ' ἕνα καράβι γιὰ να τὸν μεταφέρουν σὲ μιὰ ἄλλη πολιτεία. Κατὰ καλὴ του ὁμῶς τύχη, γνωρίστηκε στὸ πλοῖο μ' ἕναν ἄλλο εὐπατρίδη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα να δραπετεύσῃ και να ξαναγυρίσῃ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς δραματικὰς περιπέτειας, στὴν Γαλλία.

Ὁ βαρώνος παραιτήθηκε τότε ἀπὸ τὸν στρατὸ, ἀφοῦ ἦ κατὰστασις τῆς ὑγείας του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πειὰ να ὑποβληθῆ σὲ νέες κακουχίαι, και ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ ἐπαρχία. Ἐκεῖ, ἀγόρασε ἕνα χτήμα, παντρεύτηκε, ἔκανε παιδιὰ, ἀπόκτησε ἐγγόνια και δισέγγονα, ἔγινε ἐνενηντα, ἐνενηνταπέντε ἐτῶν... Καὶ άρχισε πειὰ να πιστεύῃ κι' αὐτὸς ὅτι ἡ κατάρρα τῆς μάγισσας εἶχε πιάσει, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο να πεθάνῃ ποτὲ, ὅταν, ξαφνικὰ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, πέθανε μιὰ νύχτα στὸν ὕπνο του ἀπὸ συγκοπή, χωρὶς να ὑποφέρῃ διόλου...

ΠΩΣ Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΤΕΚΙΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 14)

του και σωριάστηκε νεκρὸς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἀντωνίου.

— Καλὰ ἔκανες, Ἐρωτα! Καλὰ ἔκανες!... ψιθύρισε ὁ Ἀντώνιος και θύθισε κι' αὐτὸς τὸ ξίφος του στὸ στήθος του. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἀξιωματικὸς ἔτρεξε και τοῦ ἀνήγειλε ὅτι ἡ Κλεοπάτρα δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐκεῖνος τότε ζήτησε να τὸν μεταφέρουν στὸ μαυσωλεῖο, ὅπου ἀναγκάστηκαν να τὸν μπάσουν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀνεβάζοντάς τον μὲ σκοινιά, γιὰτὶ ἡ δοῦλες τῆς Κλεοπάτρας δὲν μπορούσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα. Ὁ γιαιτὸς Ὀλυμπος μῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ μαυσωλεῖο κι' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή εἶδε τὸν Ἀντώνιο να πεθαίνῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Κλεοπάτρας ψιθυρίζοντας:

— Δὲν ἔχω ἄδοξο τέλος! Ρωμαῖος ἐγὼ, νικῆθηκα ἀπὸ Ρωμαῖο!...

Ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἔκλαψε εἰλικρινὰ, γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσε σ' ἀλήθεια, μὰ δὲν τολμοῦσε να θγῆ ἀπὸ τὸ μαυσωλεῖο, γιὰτὶ φοβόταν τὴν ἐκδίκησι τοῦ Ὀκταβιανοῦ. Ὡστόσο ἄργὰ τὸ βράδυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικὸς τοῦ νικητοῦ, ἀνέβηκε κρυφὰ μὲ μιὰ σκάλα ὡς τὸ παράθυρο κι' ἀπὸ ἐκεῖ, κατὰφερε να πιάσῃ ἀπὸ τὶς μασχάλες τὴν Κλεοπάτρα, πρὶν ἐκείνη προφθάσῃ να τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ ἐγχειρίδιό της.

Ἐπειτα, τὴν ὠδήγησε μπροστὰ στὸν Ὀκταβιανὸ, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θ' αὐτοκτονοῦσε.

Ἡ Κλεοπάτρα, ὅπως μὰς λέγει ὁ γιαιτὸς Ὀλυμπος, ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἀρρώστησε θαραειὰ και ἐπὶ μιὰ ὀλόκληρη ἑβδομάδα εἶχε μεγάλο πυρετὸ και ἀτελείωτο παραλήρημα.

Κατόπιν ἔγινε καλὰ, μὰ ἔμαθε ξαφνικὰ ὅτι ὁ Ὀκταβιανὸς εἶχε δώσει διαταγὴ να σκοτώσουν τὸ γιοῦ τῆς Καισαρίωνα! Βλέποντας τότε ὅτι ἦταν πειὰ χαμένη, κλείσθηκε πάλι στὸ μαυσωλεῖο μὲ τὶς δυὸ δοῦλες της και αὐτοκτόνησε μὲ μιὰ «ἀσπίδα», ἕνα μικρὸ αἰγυπτιακὸ φειδάκι. Ὅταν ὁ Ὀκταβιανὸς ἔτρεξε στὸ μαυσωλεῖο, θρήκε νεκρὴ τὴν Κλεοπάτρα, ἀνάμεσα στὶς δυὸ δοῦλες της ποὺ ψυχορραγοῦσαν, γιὰτὶ εἶχαν κι' αὐτὲς αὐτοκτονήσει...

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν, ἡ ἀδιακρισίαις τοῦ γιαιτροῦ Ὀλύμπου ρίχνουν ἕνα καινούργιο φῶς στὴν τραγικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀντωνίου και τῆς Κλεοπάτρας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 19)

τὸ θρανίο, τί γνωρίζετε περὶ Κολοκοτρῶνη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν πάλιν μὲ μιὰ φωνή, χωρὶς να κάνουν ἕνα λάθος.

Οἱ δασκάλοι θριάμβευαν.

— Ἐσεῖς τοῦ δευτέρου τοῦ θρανίου, να μὰς εἰπῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν και ἔδω ἐπιτυχῶς.

— Μπράβο! Ἐσεῖς στὸ προτελευταῖο τὸ θρανίο, να μὰς πῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς τοῦ Ἀνδρούτσου;

Νέα ἐπιτυχία τῶν παιδιῶν.

Ἄξαφνα ὁμῶς και πρὶν προφτασῆ ὁ δάσκαλος να ὑποβάλῃ στοὺς μαθητὰς νέον ἱστορικὸ ἐρώτημα, «τί γνωρίζετε περὶ...» κ.τ.λ., σηκώθηκε ὁ κύριος ἐπιλοχίας, σὰν λεῦκα ὑψηλὸς, μπαρουτοκαπνισμένος, σύνοφρος και σοβαρὸς.

Ὅλοι ἐνόησαν ὅτι ἤθελε στὴ σχολικὴ αὐτὴ ἐπίδειξι να ὑποβάλῃ και αὐτὸς κανένα ἱστορικὸ ἐρώτημα.

Βαθειὰ σιγή, σιγὴ ἱερὰ, ἀπλώθηκε στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Ὁ κύριος ἐπιλοχίας προχώρησε πρὸς τοὺς μαθητὰς, ἄργα, κυττάζοντάς τους ὄλους στὰ μάτια, ὀλίγον θλοσυρῶς, στρίβοντας τὸ κατάμαυρο μουστάκι του και μὲ εὐθύ τὸ σῶμα σὰν λαμπάδα. Ὁ κόσμος περιμένοντας τὴν ἐρώτησι, κρεμότανε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ ἐπιλοχίας ἐστάθηκε μπρὸς στὰ μαθητικὰ θρανία και κορδωνόμενος και στρίβων πάντα τὸ μουστάκι του, ρώτησε τοὺς μαθητὰς:

— Κι πὶρὶ ἱμοῦ τί γνωρίζιτι πηρικαλῶ;... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 33)

δία και περιφρόνησι γιὰ τὸν ὕβριστή της... Καὶ ὅταν τελίωσε τὸ γραμμα, ἐτοιμαζότανε να δώσῃ στὸν φίλο της τὸ τελειωτικὸ φίλημα τῆς συγγνώμης.

— Μὰ ὄχι, ἀκόμη! εἶπε γελώντας. Πρέπει να διαβάσουμε και τὸ ὑστερόγραφο. Καὶ άρχισε να διαβάξῃ:

«Λὲς δεξιὰ και ἄριστερὰ ὅτι εἶσαι εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ὑπέθετα ὅτι εἶσαι τριανταπέντε. Κατῶρθωσα, ὁμῶς, να ἐξακριβώσω ὅτι ἔχεις κλείσει τὰ σαρανταδύο. Μάλιστα, κυρία μου! Εἶσαι σαρανταδύο ἐτῶν!»

Τὸ πρόσωπο τῆς ὠραίας κυρίας Ἀγκασιτ ἔγινε ἔξαφνα κατακκόκινο ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἡ Ματθίλδη σηκώθηκε ὀρθια, τρέποντας ἀπὸ τὸν θυμὸ της.

— Αὐτὸ ποὺ γράφεις εἶνε ἀγένεια, προστυχία, κακοθήεια! φώναξε. Εἶσαι ἕνας συκοφάντης, ἕνας ἐλεεινὸς, ἕνας παληάνθρωπος!... Ἐξω! Ἐξω!

Ἐκεῖνος γονάτισε κάτω παρακαλῶντας.

Μὰ τὸν πέταξε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο οὐρλιάζοντας σὰν τίγρις, σκούζοντας σὰν ἀγριόγατα ποὺ τὴν πνίγουν.

— Ἐξω!... Ἐξω!... ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 40)

στὴν ταράτσα...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἐν' ἀπαίσιο τρίξιμο ἀκούστηκε...

Τὸ ξύλινο πλαίσιο τῆς τζαμαρίας ὑποχώρησε.

Ὁ Χόγκαν ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, μὰ ἡ φωνὴ του σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ τριξίματα τῶν γυαλιῶν...

Κι' ὄλα κατέρρευσαν κι' ὁ Χόγκαν ἔξαφανίστηκε μέσα στὴν μαύρη τρύπα...

.....
Ὁ Τόμ, καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ ἀνοίγματος τῆς τζαμαρίας, κύτταζε περιλυπὸς κάτω τὸ χῶλλ ὅπου κοίτονταν ἄσάλευτος ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος... Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ παιχνιδιοῦ... Ὡστόσο χασμουρήθηκε μ' ἀδιαφορία κι' ἄφησε να τοῦ ξεφύγῃ ἡ ἐφημερίδα ποὺ στριφογύρισε μέσ' στὸ κενὸ και πῆγε κι' ἔπεσε πλάι στὸ πτώμα...

Ἄν ὁ Χόγκαν μπορούσε να διαβάσῃ, θὰ ἔθλεπε ψηλά στὴν πρώτη σελίδα της, τὸ ὄνομα αὐτοῦ στὸν ὁποῖο ἀνήκε ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη, τὸ ὄνομα τοῦ Κρόπερ!

Μὰ ὁ Χόγκαν δὲν μπορούσε πειὰ να διαβάσῃ, δὲν θὰ διάβαζε ποτὲ τίποτε...

Τὴν ἴδια στιγμή, μέσα στὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ταξιδέψῃ πρὸ ὀλίγου ὁ Χόγκαν, κάποιος ἐπιβάτης ποὺ γύριζε ἀπ' τὸ θέατρο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἀνοιγμένη πλάι στὸν πάγκο...

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του και πρόσεξε ἕνα ὄνομα γραμμένο στὴν πρώτη σελίδα. Ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Χόγκαν, ὁ ὁποῖος, βυθισμένος καθὼς ἦταν στὶς σκέψεις του, εἶχε ξεχάσει τὸν «Ταχυδρόμο τοῦ Λονδίνου» μέσα στὸ τραῖνο...

ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ